

FRIMIENE

oo

Belgae: Een vrije gemeenschap

Vrijheid en gemeenschap lijken elkaar op het eerste gezicht tegen te spreken. Men moet immers dingen gemeen hebben met elkaar om überhaupt deelgenoot te kunnen zijn van een gemeenschap, maar zijn die gemeenschappelijke dingen dan niet vrijheidsberovend? Is vrijheid onder voorbehoud vrijheid? Het antwoord op deze vraag is gekaapt door zowel progressieven als nationalist en beiden geven hetzelfde antwoord: als je u echt deelgenoot voelt van de gemeenschap dan valt de invulling van de vrijheid samen met het gemene van de gemeenschap. En als dat niet het geval is dan zijn er drie mogelijkheden: of je begrijpt de wereld niet zo goed, of je behoort tot een andere gemeenschap, of je bent van kwade wil.

Maar zoals ik zeg; het antwoord is gekaapt. Zowel de progressieven als de nationalist denken vanuit een links paradigma en dat paradigma omschrijft de gemeenschap als een groep gedeelde waarden en normen. Voor de progressieven zijn deze van internationale aard; voor de nationalist zijn deze van etnische aard. En ja, als waarden en normen het gemene zijn van de gemeenschap, dan kan men alleen vrij zijn onder voorbehoud, of moet men zich zodanig confirmeren met de gemeenschap dat het gemene en de vrijheid inderdaad samenvallen. Maar het gemene hoeft niet noodzakelijk bij waarden en normen te liggen.

Waarden en normen zijn cultuur. Daarnaast bestaat er echter ook natuur. Ook natuur kan het gemene in de gemeenschap

zijn. Deze visie is de kern van het nativisme. Voor de nativist zijn niet de gedeelde waarden en normen primordiaal, waarden en normen zijn daarvoor veel te etherisch, maar is de menselijke natuur het bindingsmiddel en dat moeten we zeer letterlijk opvatten. Het zijn onze gedeelde voorouders die we gemeen hebben. Ze verdelen en binden ons in families, sibben, stammen en volkeren. Deze gemeenschappen zijn verbonden aan bepaalde landschappen met een bepaald klimaat en ook deze binding is genetisch meetbaar. Zo ben ik genetisch aan de Noordzeekust en haar klimaat verbonden, de zee is mijn vriend en haar voorouders mijn volk.

Maar is dat genoeg om ons te binden? Is er niet meer nodig dan alleen maar gelijkaardige genen? Mijn antwoord is daarop neen, wij hebben niets meer nodig. Wie het tegendeel beweert, beweert eigenlijk dat conformisten nooit in conflict me elkaar zijn, terwijl non-conformisten elkaar constant in de haren zouden vliegen. En als we eerlijk zijn stellen we toch net het omgekeerde vast? Non-conformisten leven immers in een wereld waar zij ruimte geven aan elkaar; terwijl conformisten elkaar voordurend de loef afsteken in hun poging de eerste van de klas te zijn. Is het misschien net omdat conformisten geen respect voor elkaar kunnen opbrengen, dat ze naar gelijkheid streven als ultieme antidota tegen hun eigen onvermogen?

Het is net wanneer waarden en normen vrij zijn om te mogen stromen doorheen de geschiedenis en aderen van een volk dat haar leden in alle vrijheid kunnen leven. Gemeenschap is geen ervaring en geen keuze, het is iets dat is of dat niet is en je maakt er deel van uit of dat je dat nu wilt of niet en laat dat nu net zo bevrijdend zijn.

De vraag reist dan of er überhaupt een gemeenschap moet zijn. Als alle mensen op aarde in vrijheid met elkaar kunnen

leven, waarom elkaar dan verdelen in nativistische volkeren? Het antwoord zit hem in de vraag. Moesten alle mensen op aarde in vrijheid met elkaar kunnen leven, dan zouden er geen volkeren bestaan. Maar helaas, en dat meen ik echt, is dat een utopische droom. De non-conformisten zullen altijd een select groepje individuen blijven in een conformistische mensenzee. Wie de beschermende gemeenschappen openbreekt zal door die zee verzwolgen worden. Helaas wordt deze utopische droom bij ons nagestreefd en dat zullen we snel aan den lijve ondervinden.

Pieter Van Nieuwenhuyse
13/01/2023

